

poterpi; palica je za možaka in ne za babo. — Pomisli, da so možje za palico, za ljubezen, za revšino, za nevoljo in za vsaktere nezgode. Kaj bodeš memraljal?

Pri nas imamo dobro ali slabo izrejenih ljudi, može dobrega ali slabega slovesa; Arabi ne poznajo v tej reči nobenega razločka. Vsak je, kar je; vsak čisla sam sebe kakor ga uči pregovor: „Ne igrajte se s pesmi, da se ne bodo imenovali vaše strice.“

Sploh se sliši v šotorih Arabov mnogo mnogo pregovorov, v katerih je, kakor pri nas, marsiktero zerno modrosti. Taki so: Poprašaj po sosedu, preden poprašuješ po njegovi hiši in po svojem tovaršu, preden poprašaj po poti. — Pot v klanec, če hočeš k prijatlu iti, je pot navzdol. — Sovražnik ne bo nikolj prijatelj, in otrobi ne bodo nikolj moka. — Žena beži pred sivo brado, kakor ovca pred volkom. — Ko vidiš volka, da se potí, reci: „Hert mu je za petami.“ — Kadar koga srečaš, ki osla jaha, mu reci: „Svitli gospod, kako lep je vaš konj.“ — Brivec se uči briti na glavi modrih. — Besede prijatlove delajo jok, besede sovražnikove delajo sméh. — Kdor kaj dobrega ali hudega pozabi, ni prav mož. — Če je besedast, kdor govori, mora biti moder, kdor poslušá. — Če ima pes duarjev, mu pravijo: „Svitli gospod pes!“ itd. Iz „Ausland.“

Smešnice.

(Prijateljstvo). V ulicah blatnéh do kolén se srečata dva znanca, ktera sta pregloboko pogledala v glažek; kobacala sta po blatu kakor da bi bila cela cesta njih. Naposled pade eden, pa prosi tovarša, naj mu skaže prijaznost in ga vzdigne, da ne bo obležal v blatu. „Vzdigniti te, bratec, nisem v stanu, če bi še tako rad; pa vèš kaj? — vléči se čem k tebi.“ — Komaj to reče, že tudi leži v blatu.

(Dober odgovor). Nekega berača je zeblo strašno, pa tudi lačen je bil, da se je va-nj vidilo. Kaj, prijatelj! ali bi se raji gréli ali pa do sitega najedli? ga vpraša nekdo. „Najljubše bi mi bilo — odgovori — ako bi na kakšnem ognjišču mógel kos mesa kuhati.“

Novičar iz avstrijskih krajev.

V Celji 31. jul. — r — Danes se je obhajal konec šolskega leta na tukajšni gimnazii. Bila je v farni cerkvi zahvalna peta maša, pri kateri so bili pričijoči vsi učitelji gimnazialni, dijaki in množina ljudi. Potem se je zbralo celo učiteljstvo, dijaki in veliko mestne in druge gospóde v gimnazialni dvorani, ktera je bila čedno okinčana. Dijaki zapojó nemško pesem in potle govori nemški govor dijak osmega razreda V. Stergar. Nato je bilo javno predbranje dijakov in delitev darí med pridne učence. Pri tej priči se je tudi vidilo, da je letos precej učencov 4. razreda domačo štirsko povestnico se učilo in da so vsi se poganjali verlo v tej vedi, kajti so skoro vsi darila ali pa hvalo sprejeli. Za tem zapojó dijaki zopet drugo nemško pesem, in potem stopi na oder dijak 8. razreda, Miha Žolgar, ter jame v slovenskem marnu izverstno govoriti. Predmet njegovega govora bil je, da dijak brez pobožnosti nima nobene cene. Prav v serce je vse pričujoče Slovence veselila njegova beseda. Povedal je, da národ slovenski gledá zaupljivo na sadajno mladino; če hočejo toraj dijaki o svojem času svojemu národu koristiti, morajo pobožno, pametno in po postavah se izurjevati, da bodo kadaj verli predstojniki svojih rojakov. Res, prav izverstén je bil govor ta, in tako lepega zapopadka, da bi bil vreden, da bi ga kak slovensk časopis natisnil. Pač lepa šega to, da se govori že nekaj let sém slovenski govor o koncu

šolskega leta; Bog daj, da ostane vedno! Ko je govor končal, je iz vseh ust le slava in hvala se čula! Potem so zapeli dijaki še slovensko kratko pesem za slovó, in v sklep tega veselega dneva cesarsko pesem, ktero peti so pomagali vsi pričijoči. Na to se je razšlo malo in veliko, staro in mlado. Dijaki so povzeli svoje torbice in se podali v domačijo. Da bi vendar sedaj o zlatem času naberali národne zaklade po Slovenskem: povesti in pesmi, pregovore in zastavice! — Kakor program ali šolski letopis kaže, je bilo o koncu leta na gimnazii 224 dijakov, 156 Slovincov, 68 pa Nemcov. Naj še pristavim tem versticam eno željo, namreč, da bi šolski letopisi slovenskih mest, kakor: Ljubljane, Celja, Maribora, Celovca itd. sestavke po učiteljih spisane tudi v domačem slovenskem jeziku prinašali! V drugih deželah se to godí; zakaj nek bi mi Slovenci tega ne storili? Z Bogom.

Iz okolice Pazinske v Istri 2. avgusta. L. P. — Kakor je revna in uboga deželica isterska sploh suši podveržena, tako imajo že od starodavnih časov po ustnim izročilu njeni prebivavci navado, ob časih suše očitno za dež tako-le prositi: Zberejo se v kaki vasi štirje fantje, stari okoli dvanajst let; dva imata po tri hrastove veje v znamenje treh Božjih oseb; deržita jih pred čelom čez glavo, tretji pa je s praprotjo od glave do pers pokrit in okoli pers prevezan, da mu ne odpade. Vse to je znamenje, da bi zelenje od zemlje zavolj pomanjkanja dežja ne zgini. Perva dva sta nalašč v ubornem in umazanem oblačilu; zakaj kamor koli pridejo vsi štirje fantiči, jih polivajo z vodo, češ, da bi ravno tako gospod Bog z dežjem zemljo polival, in pojejo:

„Perporuša hodila,
Rada Boga molila,
Da nam Bog dá dažda
Iz černoga masta;
Iz šenice bilice
Svake dobre sričice.“

Tako ponavljajo večkrat pri vsaki hiši. Četertemu, kateri noseč cajno (sperto) in palico, v hišo gré, dajo eno ali dvoje jajc, ali pa slanine (špeha) ali kaj družega v dar, in se tako poslové hvaležni za dar, zapustivši vsako hišo „z Bogom.“ Ko sem vprašal enega fantov: „Kdo vas je to navadil?“ mi je odgovoril: „moj stric (barba);“ dalje ga vprašaje: „od kod pa ta pesem?“ dobim odgovor: „Angel od gospod Boga poslan, je ob času Elija proroka okoli hodil prosit dežda (dežja), ko ni 3 leta in pol dežilo in je tako pel. Gori omenjene darove se vé da si med seboj razdelé. — Podam to národno šego „Novicam“, ktere rade nabirajo domače starine vsake baže.

Iz Št. Vida nad Cérknico. 20. dan rožnika je bil pri nas v resnici vesel dan. Bilo je namreč posvečevanje novega vélikega altarja, kterege je umetni podobar Tone Zajic iz Nove Oselce tako lepo izdelal, da ga radostno vsakteri ogleduje. V tem delu se vidi postavna arhitektura, pošteno pozlatenje, čez vse lepo pa marmoriranje; sme se reči, da umetnika ne hvali jezik (ker malo al pametno govori), temveč delo. Kjer koli k takim napravam delavca potrebujejo, naj bo zraven družih tudi Tone Zajic iz serca priporočen. Tudi slovesnosti blagoslovljenja novega altarja moram omeniti: Že zvečer pred veselo nedeljo je grom možnarjev nižavam oznanoval, da se bo pri sv. Vidu drugi dan kaj posebnega godilo. Prišla mi je beseda pesnika v misel:

„Pridi verh planín
Nižave sin!“

Res jih je prišlo obilo nižave hčer in sinov? V nedeljo ob 9. uri zjutrej se pripeljejo častiti gospod dekan, pooblastenec našega milostljivega kneza in škofa Antona Alojzija; sprejelo jih je praznično zvonjenje naših milih zvonov, pa tudi pokalo je, da se je grič tresel. Ob 10. uri se podajo prečastiti gospod dekan z domačo in soseskinjo duhovščino pred šolsko hišo, kjer so 4 pošteni možje